

La Bíblia laica

Dll, 4/04/2011 per Jordi Llisteri...

[Laeto animo](#)

“Els universitaris no tenen ni idea de la Bíblia. El 95% dels meus alumnes d’humanitats no n’han llegit mai ni una sola pàgina”. Així es lamentava el professor Rafael Argullol dimecres passat en la roda de premsa de presentació de la nova Bíblia popular.

Ell mateix, que es definia com a agnòstic i que és un dels tres redactors de les introduccions de l’edició, deia que “no es pot confondre la Bíblia amb l’adscripció activa a una religió” i lamentava “les suspicàcies i sectarismes” amb els quals molts sectors del nostre país s’acosten a -o menystenen- la cultura bíblica.

És en aquest context que l’[acte de dimecres passat](#) al Petit Palau de Barcelona pren tota la rellevància. Per exemple, Salvador Giner va poder parlar de laïcitat en la presentació d’una Bíblia sense que cap autoritat eclesiàstica s’incomodés. Des de l’agnosticisme altres personatges van reclamar la necessitat de llegir la Bíblia, mentre al seu costat l’arquebisbe de Barcelona o Joan Rigol feien una professió de fe Bíblica: “La Bíblia és aquest Déu que s’apropa i t’estima”.

No es tracta ara de vestir una Bíblia laica. En cap moment de l’acte es va pretendre despullar la Bíblia de la seva dimensió religiosa. Però, com s’escau en “aquests temps”, es va anar a buscar allò que ens uneix als qui som social i culturalment hereus de la Bíblia. Sense anatemes ni sectarismes. Per això crec que l’acte del Petit Palau va ser un dels més importants promoguts per l’Església catalana dels darrers anys. Molt important.

És una flor que no fa estiu? Ni molt menys. Això ha estat possible per un treball de fons d’inserció i trobada de sectors molt diversos del cristianisme a Catalunya que fa anys que dura. Que està escrit en l’ADN de la nostra manera de ser cristians: en la societat, servint-la i fent proposta. Sense això no hauria estat possible presentar una Bíblia com un patrimoni de tots, i no només dels apostòlics i romans. El relleu de l’acte de dimecres està en el que diu de nostra manera de ser i de fer.

Malauradament tenim un món mediàticament malalt que l’endemà va donar deu vegades més relleu al patètic muntatge de 30 segons que van fer dos ximplets interrompent la suposadament polèmica obra que es representa al Teatre Nacional. Només cal agrair-ho als qui han organitzat la polèmica.

Per la meva part, el dimecres vaig fer un efusiu agraïment a una de les ànimes de l’acte del Petit Palau i vaig saludar l’Armand Puig amb un genuflexió. No era un homenatge personal, sinó a tots els cristians que realitzen una tasca amb excel·lència en el seu camp (sigui de l’acadèmia o de l’acció social) i que el seu prestigi els converteix en un punt de trobada amb la societat. Un cristianisme que suma. Aquest és el nostre [Atri dels Gentils](#).